

## GOGIĆ v. Croatia (№ 1605/14)

### Текст неофіційного перекладу рішення:

#### Обставини справи

Справа стосувалася скарги заявника на відсутність доступу до суду для подання скарги на те, що баскетбольний клуб не платить йому за гру.

Заявник у справі є громадянином Хорватії, який народився в 1985 році та проживає в м. Загреб. У 2003 році він, професійний баскетболіст, підписав контракт із баскетбольним клубом у Хорватії.

У 2005 році заявник звернувся до контролюючого органу Федерації баскетболу Хорватії із вимогою скасувати його контракт і виплатити йому заборгованість. Федерація задовольнила клопотання заявника, зобов'язала клуб виплатити йому 14 500 євро.

Клуб оскаржив рішення до Арбітражного суду Хорватської Федерації футболу, але його вимоги задоволені не були.

У 2008 році у зв'язку з невиконанням рішення Арбітражного суду заявник подав цивільний позов про стягнення заборгованості. Суди нижчих інстанцій у 2012 році, встановивши, що позовні вимоги є неприйнятними, зазначили, зокрема, що заявникові слід було розпочати виконавче провадження, а не оскаржувати рішення у межах цивільного провадження.

Заявник звернувся із заявою про порушення виконавчого провадження, але Верховний Суд визнав це звернення неналежним процесуальним способом захисту. У 2013 році конституційну скаргу заявника було визнано неприйнятною як явно необґрунтовану.

Посилаючись, зокрема, на пункт 1 статті 6 Конвенції, заявник скаржився на обмеження його права з розгляду його справи по суті.

#### Оцінка Суду

Щодо оцінки заявлених тверджень заявника у частині відсутності доступу до суду, що регламентовано пунктом 1 статті 6 Конвенції, ЄСПЛ зауважив, що між сторонами немає спору щодо того, чи застосовується до відповідного провадження стаття 6 Конвенції. Ураховуючи той факт, що спірні питання стосуються вимоги про компенсацію, Суд не мав підстав для сумніву щодо застосування пункту 1 статті 6 Конвенції (див., напр., *Georgiadis v. Greece*, рішення від 29 травня 1997 року, пункт 37, Звіти про судові рішення та ухвали 1997-III, та *Shulepova v. Russia*, заява № 34449/03, пункт 60, рішення від 11 грудня 2008 року) (пункт 28 рішення).

Стосовно аргументу Уряду про те, що заявник мав подати касаційну скаргу на рішення суду від 20 березня 2012 року, Суд зазначив, що в цьому рішенні окружний суд постановив, що рішення Арбітражного суду у справі заявника фактично становить достатню підставу для примусового виконання судового рішення, яке для цілей

цивільного судочинства мало силу *res judicata*. Таким чином, Суд погодився із заявником, що він не мав правового інтересу у поданні касаційної скарги, оскільки присуджена йому сума компенсації на підставі рішення Арбітражного суду не піддавалася сумніву (пункт 29 рішення).

Насамперед, беручи до уваги висновки Верховного суду щодо цієї справи, ЄСПЛ зазначив, що виникає питання стосовно доступу до суду, а не щодо виконання рішення Арбітражного суду (пункт 34 рішення).

ЄСПЛ послався на загальні принципи щодо доступу до суду, викладені у справах *Lupeni Greek Catholic Parish and Others v. Romania* [ВП], заява № 76943/11, пункти 84–90, 116 ЄСПЛ 2016 (витяги) та *Zubac v. Croatia* [ВП], заява № 40160/12, пункти 76–79, рішення від 5 квітня 2018 року (пункт 35 рішення).

Право на доступ до суду за пунктом 1 статті 6 Конвенції гарантує не лише право порушувати провадження у справі, але й право на «вирішення» спору судом (див., серед іншого, *Lupeni Greek Catholic Parish and Others v. Romania*, процит. вище, пункт 86) (пункт 36 рішення).

У цій справі Суд зазначив, що заявник мав можливість порушити провадження у відповідному суді, подавши цивільний позов проти клубу з вимогою виплатити йому заборгованість (див. пункт 11 цього рішення). Однак йому так і не вдалося врегулювати спір із клубом щодо його вимоги про виплату компенсації. Це обґрунтовано тим, що суди нижчих інстанцій вважали, що він мав звернутися до суду у межах виконавчого провадження, а не цивільного. Однак після того, як він виконав таку вимогу, Верховний суд вирішив, що він повинен був фактично звернутися із заявою у межах цивільного провадження, а не виконавчого (пункт 37 рішення).

Таким чином, заявник не зміг отримати остаточного «вирішення» щодо його спору із клубом у частині виплати йому компенсації. Отже, було втручання у право заявника на доступ до суду. Залишилось з'ясувати, чи було таке втручання виправданим (пункт 38 рішення).

У цьому аспекті ЄСПЛ зауважив, що впродовж розгляду справи на національному рівні заявник належним чином використовував усі доступні засоби правового захисту (перше речення пункту 39 рішення).

З вищенаведеного не вбачалося нічого, що можна було б пред'явити заявникові у зв'язку із його поведінкою. Він постійно підтримував свою справу у спосіб, передбачений законом та згідно із вказівками національних судів. Зрештою, справа заявника залишилася невирішеною у зв'язку з низкою недоліків та невизначеностей, що виникли в результаті дій національних судів. Крім цього, ЄСПЛ підкреслив, що, як стверджував заявник, строк позовної давності вже сплив. Тому сплинули строки позовної давності стосовно його вимоги, і вона не може бути розглянута в рамках цивільного провадження; Уряд цих тверджень не заперечував (пункт 40 рішення).

З урахуванням наведеного ЄСПЛ не визнав таке втручання виправданим і констатував порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

## Висновок

Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд).

Рішення в цій справі ухвалене Палатою 8 жовтня 2020 року і набуде статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.